

[Grønning.]

bejdsløse at genskabe Troen paa, at han paa ny kan indtræde i en nyttig Funktion; det kan ranke ham og maaske medvirke til, at han atter finder sin Plads inden for de arbejdendes Rækker, hvorved Formaålet vilde være naaet.

Jeg mener derfor, at de førnævnte Arbejder med Rensning af vore Vandløb, som i sig forener Tanken om at gøre Landet renere, skønnere og for saa vidt ogsaa rigere, i særlig Grad er egnet til at opfylde Lovens almindelige Formaal.

Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, nævnte i sin indledende Tale Raastofspørgsmaalet og pegede paa, at Regeringen interesserede sig for dette Spørgsmaal og her ønskede at gøre en Indsats. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at vi inden for Det konservative Folkeparti ikke undervurderer Raastofspørgsmaalet. Vi mener at vide, inden for hvilke Grænser, under hvilke Betingelser Landbruget kan gennemføre en større Raastofproduktion til Støtte for en større Nettotilgang af Valuta, og vi har ikke holdt den Viden for os selv, men meddelt den til andre.

Imidlertid tror jeg ikke, det ærede Medlem skal vente sig alt for meget af en udvidet Raastofproduktion, saa længe den nuværende irrationelle Landbrugspolitik opretholdes. En udvidet Raastofproduktion kræver nemlig foruden Jorden, som vi jo har, Tilstedeværelsen af to Faktorer, nemlig Arbejdskraft og Driftsmidler, men Regeringens almindelige Politik har jo medført og medfører stadig, at der sker en uafbrudt Vandring fra Land til By, en Fjernelse af den Arbejdskraft, som er den nødvendige Forudsætning for en stærkere Jorddrift og for en forøget og værdifuldere Planteproduktion. Men dernæst kræver en rationel Planteproduktion Tilstedeværelsen af betydelige Driftsmidler, som heller ikke kan fastholdes under det nuværende System. Ejendomsskatternes Udredelse medfører idelige Indhug i den nødvendigeste Driftskapital, og saa længe denne Forlodsbeskatning opretholdes, er det helt utænkeligt, at vi kan naa til at gennemføre den kostbarere, men ogsaa nationaløkonomisk fordelagtigere Planteproduktion, som der ellers var Mulighed for at gennemføre.

Den højtærede Landbrugsminister har forleden i Studenterforeningen udtalt, at Landbruget maatte være glad ved disse Ejendomsskatter, som havde hindret yderligere Gældsstiftelse. Jeg maa sige til den højtærede Minister, at hvad Gældsstiftelsen angaar, er Udtalelsen ikke rigtig, tværtimod.

Det er bevisligt, at i den sidste halve Snes Aar, hvor den gennemsnitlige Forrentningsprocent har ligget op omkring 2—2,5, har netop Ejendomsskatterne paa voldsom Maade bidraget til at forøge Gældsstiftelsen. Derfor er ogsaa den Glæde, der inden for Landbruget raader over dette System, Ministeren repræsenterer, meget behersket.

Det var jo ikke ligefrem spontane Glædesudbrud, der slog Ministeren i Møde paa de jyske Landboforeningers Delegeretmøde. Heller ikke andetsteds fra foreligger der Ytringer, der udtaler Glæde over et System, som f. Eks. for 1935 har medført, at Landbruget har betalt 26,7 pCt. af dets Indkomst i Skat, medens de øvrige Befolkingsklasser kun har betalt 13,2 pCt., og som i de Aar, hvor Forrentningen svigter, end ikke stopper op ved Beslaglæggelse af hele den beskedne Arbejdsindkomst, men skaffer sig Dækning, uanset om det maa ske ved Gældsstiftelse eller ved Indgreb i Ejendommens Kapital. Med Støtte af Regnskabsopgørelserne fra Landøkonomisk Driftsbureau paastaar jeg, at Ejendomsskatterne i intet Aar siden 1930 har kunnet afholdes af Driftsudbyttet, men har maattet fremskaffes ved Indgreb i Ejendomskapitalen eller ved Gældsstiftelse.

Det maa derfor i høj Grad beklages, at den højtærede Minister har kunnet fremsætte saa vildledende Udtalelser over for den studerende Ungdom.

Det er Beskatningssystemet og den Form for Arbejdspolitik, der medfører stor Arbejdsløshed i Byerne og delvis tilsvarende Arbejdsmangel paa Landet, som udgør den indrepolitiske Grundskade i Regeringens Landbrugs- og Arbejdspolitik. Beklageligvis ser det ud til, at Regeringen interesserer sig mere for Etablering af Nødhjælpsarbejder end for at fastholde Arbejdsmulighederne i den bestaaende Bedrift. Dog er det de sidstnævnte Bestræbelser, der er de vigtigste. Alle andre Foranstaltninger er af sekundær Betydning i Forhold til dette, som maa være Hovedformaålet: at fastholde Arbejdskraften i den bestaaende Bedrift. Hvor dette lykkes, vil de sekundære Foranstaltninger være virkningsfulde som Hjælpeforanstaltninger, men alene er de helt utilstrækkelige og medfører Arbejdsløshedstillenes Stigning, som vi beklageligvis ser det i dette Efteraar.

Der blev i Gaar fra Landbrugsraadet udsendt en Meddelelse, som forekommer mig at være af meget stor Interesse. Meddelelsen gaar ud paa, at det blandede Udvalg, som har været samlet i Anledning af Forlængelsen af den dansk-tyske Handels-